

25-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - যোগৰ দ্বাৰা শক্তি আহিব, অনেক জন্মৰ পুৰণি অভ্যাস নোহোৱা হ'ব, সকলো গুণ ধাৰণা হ'ব, সেইবাবে যিমান পাৰা পিতাক স্মৰণ কৰা”

*প্ৰশ্ন:- তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া কিহৰ প্ৰতিযোগিতা কৰি আছে? সেই প্ৰতিযোগিতাত কেতিয়া ভাগৰ লাগে?

*উত্তৰ:- তোমালোকৰ সন্তানসকলে এতিয়া বিজয় মালাৰ দানা হ'বলৈ প্ৰতিযোগিতা কৰি আছে। এই প্ৰতিযোগিতাত কোনো কোনোৱে বহুত ভালকৈ দৌৰে, কোনো কোনোৱে ভাগৰি যায়। ভাগৰি যোৱাৰ কাৰণ হ'ল পঢ়াৰ ওপৰত পুৰা ধ্যান নিদিয়। স্বভাৱ শুধৰণি নহয়। এনেকুৱা সন্তানসকলৰ সন্দেহ হয় যে তেওঁ কাইলৈ থাকিব নোৱাৰে। কাম ক্ৰোধৰ বশীভূত হোৱাৰ কাৰণে ভাগৰি যায়, পিছত কয় - এতিয়া আৰু আগবাঢ়িব নোৱাৰিম, যি হয় দেখা যাব। এয়াও আচৰিত নহয়নে।

*গীত:- কোনোবাই মোক নিজৰ বনাই...

ওম্ শান্তি। ভগৱানে কৈছে, এয়া সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে মানুহক অথবা দেৱতাক কেতিয়াও ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। পৰমাত্মা এজনেই, যাৰ মন্দিৰো বনোৱা হয়, যাক শিৱ, সোমনাথ বুলি কোৱা হয়, তেওঁ আহি সন্তানসকলক কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, মোক সেই নিজৰ ঘৰত মনত পেলোৱা, মই পৰমধাম নিবাসী। মই ইয়াত এই শৰীৰত আহি কওঁ যে তোমালোকে স্মৰণ তাত কৰিব লাগে য'লৈ এতিয়া যাব লাগে। এনে নহয় যে ইয়াতে স্মৰণ কৰিব লাগে। মই ইয়ালৈ আহিছো তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিযোগ তাত লগাবলৈ। হে সন্তানসকল, মোক নিজৰ পৰমধাম ঘৰত স্মৰণ কৰা। এয়াতো বুজিছা যে এই তমোগুণী দুনিয়াত কাৰোবাৰ সংস্কাৰ কেনেকুৱা, কাৰোবাৰ কেনেকুৱা! যিয়ে ভালদৰে ধাৰণ কৰিব তেওঁক নিশ্চয় ভাল বুলি কোৱা হ'ব। কিছুমানতো এনেকুৱা যে যিমনে মাথা নামাৰা, শুধৰণি নহয়। শ্ৰীমতত নচলে। তেওঁলোকৰ কাৰণে বুজা যায় যে এওঁ বহুত অজামিল, নপঢ়িলে অধোগতি বা কণিষ্ঠ পদ পাব। উত্তম, মধ্যম, কণিষ্ঠ - তিনি প্ৰকাৰৰ পদ থাকে। তেনেহ'লে যিসকলে শ্ৰীমতত নচলে তেওঁলোকক বুজোৱা উচিত এওঁতো অজামিলতকৈও অজামিল। জন্ম-জন্মান্তৰ এনে কোনো পাপ কৰি আহিছে। হয়তো কাৰোবাৰ এইটো ভাল জন্ম, কাৰোবাৰ ভাল নহয় তথাপিও পঢ়াৰ দ্বাৰা উচ্চলৈ উঠিব পাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি ৮৪ জন্ম কেনেকৈ পাৰ কৰিছো! আমি ভৱিষ্যতে উচ্চ পদ পাবলৈ পঢ়ি আছো। পিতাই কৈছে - নিজৰ অন্তৰ দৰ্পণত নিজৰ চলনো চোৱা। বাবাই বাৰে বাৰে সন্তানসকলক বুজায় নিজৰ চলন শুধৰণি কৰা। যিসকলে বুজি পাইছে যে আমি স্বৰ্গৰ লায়ক হৈ আছো, তেওঁলোকে আকৌ আনকো লায়ক বনাব। তেওঁলোকৰ চলনত বহুত পাৰ্থক্য আহি যায়। ইয়াত দৈৱী স্বভাৱ দেখুৱাব লাগে, অসুৰৰ স্বভাৱ দেখুৱালে পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। প্ৰকৃততে আমি সকলোৱে সমাধিস্থ হৈ আছিলো। ৰাৱণে সমাধিস্থ কৰি দিলে। পিতাই আহি কবৰৰ পৰা উলিয়ায়। এই সময়ত দুনিয়া কবৰস্থান হৈ গৈছে। ইয়াৰ ভিতৰতো এক নম্বৰ হৈছে ভাৰত। প্ৰথমতে এক নম্বৰ পৰিস্থান আছিল, এতিয়া কবৰস্থান হৈছে।

পিতাই বুজাই- নিজৰ চেহেৰা চোৱা তোমালোক দৈৱী চলনত চলিবলৈ লায়ক হৈছানে? তোমালোকে ভাৱানে যে আমি শ্ৰীমতত চলি আছো? মম্মা বাবা বা অনন্য সন্তানসকলৰ নিচিনা গুণ আহিছেনে? কাম বিকাৰকতো এৰিলা, অচ্ছা ক্ৰোধৰ ভূত মোৰতো নাই? এই দুয়োটা ভূত বহুত বেয়া। ক্ৰোধে এজনে আনজনক জ্বলায়। এয়া বহুত ডাঙৰ শত্ৰু, ইয়াকো আতৰাব লাগে। চাব লাগে মোৰ কোনো অৱগুণতো নাই? যদি মই শ্ৰীমতত নচলো একেবাৰে সত্যনাশ হৈ যাব। শ্ৰীমত

এইবাবেই পোৱা যায় যে আত্মা ভাল হৈ যাওঁক। অবিনাশী হৈ যাওঁক, যেতিয়ালৈ যোগ নাই তেতিয়ালৈ একো শুধৰণি হ'ব নোৱাৰে। যিমানো বাবাক স্মৰণ কৰিবা সিমানো শক্তি আহিব আৰু গুণ ধাৰণ নকৰিলে মায়াই খোজে খোজে চৰ মাৰিব। প্রতিজ্ঞা কৰিব আমি ক্ৰোধ নকৰো আৰু ৫ মিনিট পিছত ক্ৰোধ কৰিব। আচলতে স্বভাৱবোৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পৰা আছে সেয়ে তাক আতৰাবলৈ সময় লাগিব। এই ভূতবিলাকক সম্পূৰ্ণকৈ বশ কৰিব লাগিব। লোভ মোহ এয়া হৈছে সিহঁতৰ (কাম আৰু ক্ৰোধ) সৰু সৰু সন্তান। বিকাৰৰ ভূবোৰো ক্ৰম অনুসৰি হয়। প্ৰথমে হৈছে অশুদ্ধ অহংকাৰ পিছত কাম ক্ৰোধ... এই শিক্ষা আৰু কোনেও দিব নোৱাৰে। তেনেহ'লে সন্তানসকল দেহী (আত্মা) অভিমানী হোৱা। আত্মাক স্মৰণ কৰা। সন্ন্যাসীসকলে নিজকে পৰমাত্মা বুলি ভাবে, তেওঁলোকে কয় – আত্মাই পৰমাত্মা। পিতাই কয় – তোমালোকে দেহী আত্মা হোৱা, দেহী পৰমাত্মা নহয়। পৰমাত্মা ইমানবিলাক কেনেকৈ হ'ব! পৰমাত্মাতো জন্ম-মৰণ ৰহিত। তেওঁক কোৱা হয় পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁ বহি তোমালোক সন্তানসকলক বুজাই আছে। এতিয়া সোনকালে পুৰুষাৰ্থ কৰা মৃত্যু যিকোনো সময়ত আহিব পিছত একো কৰিব নোৱাৰিবা। অনেক প্ৰকাৰৰ দুৰ্ঘটনা হৈ থাকিব। বিপদ সমাগত। আজি-কালি কৰি কৰি মৰি যাবা পিছত পদ পাব নোৱাৰিবা। সুপুত্ৰ সকল শিৱবাবাৰ আজ্ঞাকাৰী, বিশ্বাসী হয়। পিতাই সকলো সন্তানকে জানে ৰাৱণে সকলোকে একেবাৰে লেতেৰা বনাই দিলে। ইয়াৰ নামেই হৈছে চয়তানৰ দুনীয়া, আসুৰী দুনীয়া। এতিয়া তোমালোকক দেৱতা বনাই আছে। শ্ৰীমতত চলিলে তেতিয়া হ'ব পাৰিবা। স্কুলত পঢ়ায়ো, চাল-চলনো শিকায়। ইয়াতো চাল-চলন শিকে। মুখ্য হৈছে দৈৱী চলন। অশুদ্ধ অহংকাৰ বৰ লেতেৰা। ই সকলোকে অধঃপতিত কৰে। বাৰে বাৰে দেহৰ অভিমান আহি যায়। পিতাই কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া মোৰ ওচৰলৈ আহি যাবা। মায়াই সকলোৰে পাখি কাটি দিছে। কোনোৱে উভতি যাব নোৱাৰে। নহ'লে আত্মাতো উৰাত কিমান তীব্ৰ! কিন্তু পৰমধামলৈ কোনো যাব নোৱাৰে। পতিত-পাৱন পিতাৰ বাহিৰে কোনেও পাৱন নিৰাকাৰী দুনীয়ালৈ লৈ যাব নোৱাৰে নাইবা পাৱন সাকাৰী দুনীয়ালৈ আহিব পাৰে। মানুহে অহা-যোৱাটোও বুজি নাপায়, বিনাশ যেতিয়া হ'ব – মহৰ জুমৰ নিচিনাকৈ পিতাই সকলোকে লৈ যাব, পিছত কি হ'ব! একো বুজি নাপায়। পিতা আহিছেই নতুন দুনীয়া আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। এয়া কোনেও নাজানে যে গীতাৰ ভগৱানে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰিছিল। যেতিয়া মহাভাৰতৰ যুদ্ধ লাগিছিল সেই সময়তে ৰুদ্ৰই (শিৱ) জ্ঞান যজ্ঞ ৰচনা কৰিছিল, যাৰ দ্বাৰা বিনাশৰ অগ্নি প্ৰজ্জ্বলিত হৈছিল আৰু দুনীয়া বিনাশ হৈছিল, যিসকলক ৰাজযোগ শিকাইছিল তেওঁলোকে ৰজাৰো ৰজা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছিল। তোমালোকে জানা যে ভগৱানে আমাক পঢ়ায়। পঢ়ি স্বৰ্গৰ মালিক হৈ আছে। আগতে খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়া পুনৰ এই ভাৰতবাসীয়ে বুজি পাইছে যে আমি মালিক। কিন্তু তোমালোকে জানিছা আমি গোটেই বিশ্বৰ মালিক হওঁ। পিতাহে আহি মনুষ্যক দেৱতা বনায়। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কেনেকৈ বনায়, কেতিয়া বনায় – এয়া কাৰো বুদ্ধিত নাই। যদিওবা গ্ৰন্থ আদি পঢ়ে কিন্তু একো বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে ক'ব পাৰা। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। শ্ৰীমতত চলিব লাগে, নহ'লে পাখি ভাঙি যাব। জ্ঞান পুৰা ধাৰণা হ'লে দৈৱী চাল-চলনো আহি যাব। মনুষ্যটো সকলোৱে দেহ-অভিমানী, কিবা নহয় কিবা অৱগুণ আছে।

পিতাই বহুত ভালদৰে বুজায়। গীতাতো আছে ভগৱানুবাচ। ভগৱানে কয় – হে সন্তানসকল, মই তোমালোকক পঢ়াবলৈ আহিছো। ন্যায়াধীশ, আইনজ্ঞ আদিটো হৈ আছে। মই তোমালোকক পুনৰ স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ আহিছো। মই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। মই কল্পই কল্পই আহি তোমালোক সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁ। তোমালোকে এই সময়ত মহান ভাগ্যশালী হৈ আছা। এই খেলখনেই এনেকুৱা। মায়াই দুৰ্ভাগ্যশালী বনায়। নম্বৰো আছে কোনোৱে ১০০%, কোনোৱে ৯০%, কোনোৱে ৮০% নম্বৰ লাভ কৰে, যিয়ে যিমান পঢ়িব সিমানো ভাল প্ৰদৰ্শন কৰিব। খেয়াল ৰখা উচিত –মই ৰুদ্ৰ মালাত এক নম্বৰত আহিম। যেনেকৈ লৌকিক স্কুলৰ বিদ্যার্থীসকলে শ্ৰেণীত উত্তীৰ্ণ হ'লে এটা শ্ৰেণীৰ পৰা গৈ আনটো শ্ৰেণীত বহে। মানাংক ওলালে সেই অনুসৰি নম্বৰ লাভ কৰে। পিছলৈ এনেকৈয়ে ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি স্থানান্তৰ হৈ যাবা। ইয়াতেও

তোমালোক আত্মাসকলে পঢ়ি ৰুদ্ৰ মালাত ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি গঁথা যাব। আত্মাৰ বংশবৃক্ষ বহুত ডাঙৰ। পুনৰ তাৰ পৰা (পৰমধাম) বিষ্ণুৰ বিজয় মালাত ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি আহি সিংহাসনত বহিবা।

তোমালোক হৈছা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী, কিন্তু এই সময়ত তোমালোকৰ মালা নাই কিয়নো প্ৰতিযোগিতা চলি আছে। আজি বহুত ভাল দৌৰি আছে, কালিলৈ আকৌ থমকি ৰয়। আজি যাক পিতা বুলি কৈছে, কালিলৈ আকৌ তেওঁকে এৰি দিয়ে। বহুতৰে সংশয় থাকে, নপঢ়ে, চাল-চলন ধাৰণ নকৰে তেতিয়া বিৰক্ত হৈ পলাবলৈ চেষ্টা কৰে। সম্পৰ্ক বিচ্ছেদ কৰি দিয়ে। বহুতো কেন্দ্ৰত এনেকুৱা সন্তান আছে যিসকলে অন্তৰেৰে ভাৱে আমি ভাগৰি গৈছো। এতিয়া আৰু আগবাঢ়িব নোৱাৰিম। যি হয় হ'ব দেখা যাব। এক নম্বৰ শত্ৰু হৈছে কাম সেয়েহে বহুত হায়ৰাণ কৰে। ক্ৰোধিজনো বিৰক্ত হৈ আতৰি যায়। আচৰিত নহয়নে। প্ৰেমিক অথবা ভক্তৰ ভগৱান আহি ফুল বনাবলৈ পঢ়াই আছে, তেওঁকে এৰি দিয়ে। পিতা বা প্ৰেমিকে কেতিয়াও কাৰো সৈতে সম্বন্ধ বিচ্ছেদ নকৰে। প্ৰেমিকাসকলে সম্বন্ধ বিচ্ছেদ কৰি গুচি যায় তেন্তে পিতাই কি কৰিব! বিশ্বাসঘাটক হৈ যায়। পিতাইতো কয় – মই তোমালোকৰ প্ৰেমিকে তোমালোকক স্বৰ্গৰ মহাৰাণী বনাবলৈ আহিছো, এই ৰাৱণৰ জেলৰ পৰা মুক্ত কৰি অশোক-বাটিকালৈ (য'ত শোক অৰ্থাৎ দুখ নাই) লৈ যাবলৈ আহিছো। তথাপিও শ্ৰীমতত নচলি ৰাৱণৰ ফালে গুচি যায়। যেনেকৈ তীৰ্থৰ পৰা বহুতে উভতি আহে, সঁচা অন্তৰেৰেতো নাযায়। এতিয়া তোমালোকক আত্মিক যাত্ৰালৈ লৈ যাওঁ।

তোমালোকে জানা এই শৰীৰ এৰি আত্মাবোৰ পৰমধামলৈ গুচি যাব পুনৰ পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি পদ পাব। তোমালোকে বুজিব পাৰা যে আমি চলন অনুসৰি কি পদ পাম? অজ্ঞান কালতো কোনোবা সন্তান আজ্ঞাকাৰী, বিশ্বাসী হয়, কোনোবাতো ধুবন্ধৰ হৈ পৰে। ইয়াতো এনেকুৱা। যিমনে নুবুজোৱা অবাধ্য হৈয়ে থাকে। এনেকুৱা কুপুত্ৰও থাকে। বুজি নাপায় যে এই অৱস্থাত আমাৰ কি পদ হ'ব। বাবাই বাৰে বাৰে বুজাই কিন্তু তথাপিও পাহৰি যায়। যেনেকৈ গৰ্ভজেলত প্ৰতিজ্ঞা কৰে আমি একো নকৰো পিছত বাহিৰ ওলালে যেনে আছিল তেনে হৈ যায়। ইয়াতো সন্তানসকল তেনেকুৱা, একেবাৰে বুদ্ধিত নবহে। ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি হয়, গম পোৱা যায় ঈশ্বৰীয় বুলিবুলি হয় নে নহয়। সদায় সুপুত্ৰসকলেহে অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হয়, যিসকলে সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকে। তেওঁলোকে জানে আমি শৰীৰক উৎসৰ্গা কৰিলো, ইয়াক কি ৰাখিব লাগে। মাক-পিতাই এনেকৈতো নকয় দিনে-ৰাতি সেৱা কৰা। ৮ ঘণ্টা আৰাম কৰা, ৮ ঘণ্টা সেৱা কৰা, বাকী ৮ ঘণ্টা পিতাক স্মৰণ কৰা। কাৰোবাক চিত্ৰৰ ওপৰত বুজাবলৈ দেৰি লাগে জানো। এই শিৱবাবা তোমালোকৰ পিতা, আমি নিৰাকাৰী আত্মাসকল তেওঁৰ সন্তান। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ নাম কেতিয়াবা শুনিছানে? এই সময়ত প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা দ্বাৰা পৰমপিতা পৰমাত্মাই নতুন মনুষ্য সৃষ্টি স্থাপন কৰি আছে। পুৰণিক নতুন বনাই আছে। সেই ককাদেউতাৰ পৰা তোমালোকে সম্পত্তি পোৱা। তেওঁ কয় – কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। সেই পিতাকে সকলো ভঙাই স্মৰণ কৰে যে আমাক এই দুখৰ পৰা মুক্ত কৰা। তেওঁ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি সন্তানসকলক সম্পত্তি দিবলৈ আহে। তেওঁ কয় – মই এওঁৰ দ্বাৰা আত্মাসকলক পৱিত্ৰ কৰি ৰজা বনাবৰ কাৰণে জ্ঞান আৰু যোগ শিকাই লগত লৈ যাম। পিছত তাৰ পৰা স্বৰ্গলৈ পঠাই দিম। যিয়ে কৰিব, তেওঁলোকেই পাব। পিতাই কিমান বুজায়! পিতাৰ গতি মতি বেলেগ, সকলোকে সংগতি কেনেকৈ কৰে, কেনেকৈ ৰাজধানী স্থাপন কৰে, সেইবাবেইটো তেওঁৰ মহিমা কৰে। দুনিয়াই একেবাৰে নাজানে। পিতাই কেনেকৈ শ্ৰীমত দিয়ে, কিহৰ পৰা কি বনায়! তেনেহ'লে এনেকুৱা পিতাক স্মৰণ কৰা উচিত। তেওঁৰ মতত চলিলে তোমালোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বা। এনেকৈ কোৱাও হয় যে ব্ৰহ্মাও যদি নামি আছে... ইয়াতো তেনেকুৱা। কোনোৱেতো শিৱবাবাক নাজানেই। কেৱল মম্মা-বাবা বুলি ক'লে জানো অন্তৰ আসনত বহিব পাৰিব। মম্মা বাবাই জানে কোন আমাৰ, কি কি হ'ব? যদি নপঢ়ে তেন্তে কি হ'ব? সকলোৰে চলনত গম পোৱা যায়। আৰু কোনো পঢ়া এনেকুৱা নহয় যাৰ দ্বাৰা গম পোৱা যায় আমি ৮৪ জন্ম কেনেকৈ ভোগ কৰো? ভৱিষ্যতে ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'বলৈ তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই আছে। এই পিতায়ো কয় – তেনেহ'লে পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। এই গোটেই ৰাজধানী এতিয়াই তৈয়াৰ হ'ব লাগিব। এনেকুৱা নহয় যে এবাৰ ফেল হ'ল পুনৰ পঢ়িব।

ইয়াততো ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে, সকলো পদৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰায়, সেইবাবে শ্ৰীমতত চলিব লাগে। ব্ৰহ্মাৰ মতো প্ৰখ্যাত নহয়নে। শ্ৰী শিৱৰ মত, কৃষ্ণৰ মত পোৱা নাযায়। তাততো প্ৰালন্ধ ভোগ কৰে। তাত সকলোৰে মত ভালেই হয়। কেৱল উচ্চ আৰু নীচ পদ থাকে। ৰজা তথাপিও ৰজাই। প্ৰজা, প্ৰজাই। সুপুত্ৰ তেওঁলোক, যিসকলে শ্ৰীমতত চলি পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব আৰু পিতাৰ নাম উজ্জ্বল কৰি দেখুৱাব। অচ্ছা!

বাপদাদাৰ অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণৰ পিছত ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ সন্তানসকলক সুধিছে যে কোৱাচোন শিৱবাবাক আকাশৰ সমান মৰম কৰানে বা ব্ৰহ্মতত্ত্বৰ সমান মৰম কৰা? কোৱাচোন প্ৰত্যেক সন্তানে কিমান মৰম কৰা? অচ্ছা - আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) ঈশ্বৰীয় বুলবুলি হৈ পিতাৰ নাম উজ্জ্বল কৰিব লাগে। জ্ঞানৰ ধাৰণা কৰি নিজৰ স্বভাৱ বহুত ভাল বনাব লাগে।
- (2) বিজয় মালাত আহিবলৈ প্ৰতিযোগিতা কৰিব লাগে। কেতিয়াও বিৰক্ত হৈ ব্ৰাহ্মণ জীৱনত ভাগৰি যাব নালাগে। শ্ৰীমতত সদায় চলিব লাগে।

*বৰদান:- মালিকপনৰ স্থিতিত থাকি প্ৰকৃতিৰ দ্বাৰা সহযোগৰ মালা পিন্ধোতা প্ৰকৃতিজীৱ হোৱা।

প্ৰকৃতি তোমালোক মালিকসকলক এতিয়াৰ পৰা আহ্বান কৰি আছে, চাৰিওফালে প্ৰকৃতিৰ তত্ত্ব অস্থিৰ হ'ব, কিন্তু য'ত তোমালোক প্ৰকৃতিৰ মালিক থাকিবা তাত প্ৰকৃতি দাসী হৈ সেৱা কৰিব কেৱল তোমালোক প্ৰকৃতিজীৱ হৈ যোৱা তেতিয়া প্ৰকৃতিয়ে সহযোগৰ মালা পিন্ধাব। য'ত তোমালোক প্ৰকৃতিজীৱ ব্ৰাহ্মণৰ ভৰি থাকিব, স্থান হ'ব তাত কোনো লোকচান হ'ব নোৱাৰে। ধুমুহা আহিব, পৃথিৱী কঁপিব কিন্তু বাহিৰত শূল হ'ব আৰু ইয়াত কাঁইট। সকলোৱে তোমালোকৰ ফালে স্থূল সূক্ষ্ম সহায় বিচাৰি দৌৰি আহিব।

*গ্লোগান:- অলৌকিক সুখ তথা মনৰসৰ অনুভৱ কৰিব বিচৰা যদি মনমনাভব স্থিতিত থাকা।

!!ওম শান্তি!!

***